

Kiss Csaba

Esti próba

(Zampano és Gelsomina)

Szereplők

FÉRFI

Doráti György, kiváló és érdekes művész, ötvenes évei közepén járó „bölény”

LÁNY

Konkoly Zsuzsa, harmadéves színinövendék

Színházi öltöző félig nyitott ajtaja.

Nyolc múlt. Csend. Üresség. Szünnap.

Húsz év körüli lány jelenik meg szinte nesztelenül az ajtóban. Benéz a sötét öltözőbe. Az ágyon összegyűrt takaró, mintha egy ember lenne. A lány óvatosan kopog az ajtófélfán. Belép. Keresi a kapcsolót. Nem találja. Botladozik az ajtón beszűrődő fényben. Leül az ágy szélére. Vele szemben öltözőasztal, tükörrel. Kitapogatja a kapcsolóját. Kis fehér körték, némelyik kiéve. Lány körülnéz. Egyszemélyes, tágas, magánöltöző. Még saját zuhanya is van. Régi újságkivágások, képek, porlepte premier-ajándékok a falon.

Az asztal alatt nyitott bőrönd, tele férfiruhával. Az ágy alatt három reklámszatyor a szennyes-sel. Kenyér- és paradicsommaradékok az asztalon. Mintha valaki itt lakna.

A Lányt nyugtalanná teszi ez a látvány. Amúgy is tartott ettől az estétől, az ismeretlen helytől, a híres férfi, – egyik utolsó „bölény” – magánöltözőjének intimitásától. De az jófajta izgalom volt ünnepélyes, várakozásteli. Egy nagyobb élmény előszobája.

Ül az öltözőasztalnál, görcsösen öleli szatyráját. Lépteket hall, felugrik. Odaszalad az ajtóhoz. Nem jött senki. Vagy már elment.

Visszaül a tükörhöz. Darabig hallgat, majd egy sóhajjal lezárja rossz érzéseit. Munkához lát. Szatyrából előhúzza a kopott, kék csíkos trikót és a lábszárközépig érő bő fekete nadrágot. Próbaruhák. Egy bohóc jelmezei. Kiteríti őket az ágyra. Elővesz egy trombitát, már-már megfújja, de aztán mégsem. Túl üres a csend. Az öltözőasztal mellé állítja, a földre. Színes mappába rendezett példányokat rak az asztalra. S végül nem marad más a szatyorban, mint egy jócskán megviselt, szigszalaggal „megtámogatott” videokazettát. Megpusztilja, mielőtt a tükör elé tenné. Körülnéz a „kellékein” – elégedett, mintha beköltözött volna.

Léptek. Most már tényleg jön valaki. Lány kapkodni kezd. Beledobja a szatyorba a példányokat, felmarkolja ruháit az ágyról, körülnéz, hogy hova bújhatna. Beszisszol a zuhanyfülkébe. Magára húzza a katedrálüveges ajtót.

Ötvenes évei végén járó férfi lép az öltözőbe. Felkapcsolja a villanyt. Látja a kazettát az asztalon. Arrább tolja, a reggeli-maradékokkal együtt. Helyet csinál a könyökének. Leül.

LÁNY *(halkan a zuhanyfülkéből)* Itt vagyok, tanár úr. Pillanat! Csak épp próbaruhát veszek...

FÉRFI *(dörmög)* Ne magázz...

LÁNY Már kész is vagyok... *(kijön)*

FÉRFI *(foghegyről)* Bocs a késésért. *(a lány felé fordul, felrúgja a trombitát.)* Bocsánat! *(Felállítja. A lány elveszi. Csend)*

LÁNY Rosszkedvű?

FÉRFI *(kirobban belőle az indulat)* Hogy a kurva életbe ne lennék az! Harmadik napja baszom az életemet a Pasaréten. Azt mondták, fél napi meló, csak én tudom megcsinálni, pont ilyen kemény, röcögős hang kell, mint az enyém. És azt mondták, gyerekjáték, Gyurikám! – fél nap, ötven rongy. Erre tessék, második napja ott szopok, reggeltől estig, és még holnap is vissza kell mennem. *(hatalmasat vág az asztalra, az indulattól kivörösödik a feje, félelmetes jelenség. A lány ijedten hátrál a zuhany felé)* S mindezt egy hóttehetségtelen rendező miatt. Ott ül a lilával kihúzott szájú fapina az üveg mögött, s azt mondja „Elnézést, művész úr, de az nem kéccségezés,

hanem kétségbeesés” Képes ezért leállítani engem két napi szívás után este fél kilenckor, „Nem kéccségbe, hanem kétségbe” – csöcsögi azzal a férfit-nem-látott szederjes szájával. „Kéccségbeejtő” (*Lánynak*) Ne neved, jó!? Ez nem vicc! Én megtanultam a kibaszott szakmámat, tanulja meg más is. Látod ezt a koronát, itt oldalt? Egy haver rakta fel, haveri alapon, anyagárban, nyolcvan rongyért, merthogy irídium – vanádium, faszomtudja milyen ürvöztető, a csontjaim is elporladnak, de ez ott fog ragyogni két méter mélyen. Tessék, nézd meg, nyúlj hozzá bátran, fogd meg, nem harap... (*Lány hozzáér, majd ijedten ugrik hátra, kezében a csillogó foggal*)

LÁNY

Bocsánat... Elnézést... Istenem! Nem akartam!

FÉRFI

Nos, mi van a kezében? Doráti György érdemes és kiváló művész hét nyelven beszélő koronája! Érted már, mitől vagyok rosszkedvű! Áh, dehogyan érted! Én estéről-estére kiállok hétszáz ember elé, s ahelyett hogy a lelkiismeretemmel küzdve, magával az Úristennel diskurálnék (*játssza az „Úrnak”*)

„Ó, rút az én bűnöm s az égre bűzlik!
Az eredendő átok ül azon!” –

(*„félre” a Lánynak*) – mondom könnyes szemmel az Úrnak, és közben a nyelvemmel óvatosan taszajtgatom vissza a helyére a haverom által nyolcvan rongyért elbaszott koronát, mert ha véletlenül bűnbánat közben kipottyanna, nemcsak a karzatot, de magát az Atyaúríst is megütné a guta a röhögéstől. Érted már, Zsuzsika? (*pillanatra megáll*) Zsuzsa vagy, nem? De még ne neved, mert a poén hátra van. (*a zsebéből kivesz egy összehajtogatott újságcikket*) Olvasd fel, hangosan. Innen! (*hátradől a széken*)

LÁNY

„Doráti György az elmúlt évtized alatt nemzedéke legjelentősebb alakjává, katartikus erejű színésszé érett...”

FÉRFI

Bla, bla... ugorjunk!

LÁNY

„Legújabb Claudius alakításával is a magyar Hamlet-játszás radikálisan új útjaira lépett...”

FÉRFI

Ne rohanj! Szép lassan, szótagolva – mert ezek gyöngyszemek!

LÁNY

„Különösen emlékezetes, alighanem színháztörténeti pillanat a testvérgyilkos király imája, melyet Doráti emberfeletti koncentrációval, és már-már neurózissá fajuló, folyamatosan mozgó, rángó, táncoló arcidegekkel adott elő. Ez az első igazán modern, neurotikus szorongások és a beteg psziché démonai által üzött király a Hamlet-előadások történetében...”

FÉRFI

(*nézi a csillogó fogat és hosszan, gyerekesen nevet*) Íme, a neurotikus dán király koronája. Óh, ha szegény Shakespeare tudta volna, hogy erre megy ki a játék... Sok hühhó, ugye. (*elteszi a cikket*) A kontár barmai! De te tökéletes légy, kiscsibém, mert ha nem, kinéznek, megvetnek, körbeutálnak, mintha szarba nyúltál volna. No, nem baj, mert most megmutatjuk nekik! Úgy megcsináljuk ezt a darabot, hogy szégyenükben elbujdosnak! (*Szeretettel nézi a kazettát*) Micsoda film, istenem! Kilencszer láttam, minden kockájára úgy emlékszem, mintha velem történt volna, az én saját életemben! Ez nem is film, hanem egy legenda! Mint a csodaszarvas, olyan ez a mi generációknak. Ezt ti már nem értitek...

LÁNY Nekem nagyon tetszett!

FÉRFI Komolyan?

LÁNY Igen... És minél többször megnéztem, annál jobban! Sőt, a végén már azon csodálkoztam, hogy egy ilyen... hogy mondjam, ilyen komoly... úgy értem jelentős, nagy színésznek, mint a tanár... mint te... hogy is tetszhet egy ilyen kis egyszerű, tiszta film?

FÉRFI *(felhördül)* Egyszerű?! Tiszta?! Mi a fészkes fene tiszta ebben? Hogy megöli, halálba kergeti az egyik gyereklányt, majd bagóért megveszi annak a félnotás húgát, s a végén az is belehal?!... Hát ez minden, csak nem egyszerű, és nem tiszta! Nem, galambom, ez egy gyönyörű, de mocskos férfi-film, és arról az erőről szól, arról a duhaj, féktelen vágyról, ami egy szabad férfiban tombol. Láttál már olyan férfit, aki megrészegül saját magától, a saját erejétől, attól, hogy neki mindent szabad! Láttál márilyent? *(Lány bizonytalanul áll, nem tudja, mit vár a Férfi tőle)* Na, majd a próbák során meglátod, és rájössz, hogy igazam volt. Ez egy álomszép mocskos film a férfiról. És isteni munka lesz. No, hol a példány? Kezdjük el. Sikerült minden mondatot kiírni?

LÁNY Igen. Le is gépeltem. *(előveszi a mappákat a szatyorból)* És annyira tetszett, hogy miközben írtam, észrevétlenül meg is tanultam... annyira egyszerűek, vagyis – hogy mondjam – személyesek ezek a mondatok. Egyszer csak azt vettem észre, hogy kívülről tudom... Tessék, ez a tanár úré. Alá is húzogattam.

FÉRFI Hagyd már abba ezt a tanárurazást! Így nem lehet dolgozni... Pillanatokon belül elküldjük egymást a picsába... Hogyan? Magázódva?!

LÁNY Bocsánat! De olyan nehezen áll rá a nyelvem... Mikor elmondtam anyámnak, hogy... szóval... veled fogok dolgozni... *(nevet)*

FÉRFI Mit nevetsz? No, ki vele! Ne vihogj! Mit mondott az anyád? Azt se tudta, ki vagyok, mi?

LÁNY Dehogynem! Anyám teljesen odáig van a tanár... érted!... többször megnézte a filmjeidet, még a képeket is kivágta az újságokból... Tudja, hogy mikor nősültél, kitől van a lányod, mindent...

FÉRFI Tényleg? És akkor mért neveltél?

LÁNY Hát... mert azt mondta, hogy fiatal korodban *(Elneveti magát)* olyan édes fejed volt, mint egy...

FÉRFI Milyen fejem volt?

LÁNY Nem. Aztán megharagszol...

FÉRFI Zsuzsa! Milyen fejem volt?

LÁNY Mint egy „kölyöksasnak”... Ezt mondta. Tudod, amikor még kicsi, és ilyen határozottan, szigorúan forgatja kócos fejét... De nem baj, ugye?

FÉRFI Dehogysis! No, kezdjük el, mert tízkor kirúgnak...

LÁNY Rosszat mondtam?

FÉRFI Dehogy! Csak megy az idő...

- LÁNY Ne haragudj! Hiszen anyám ezt szeretetből mondta... Olyan büszke rám, hogy veled dolgozom. Ugye, nem haragszol?
- FÉRFI Lapozzunk, jó? Mindjárt negyed tíz! *(Nézegeti a példányt)* Te, Zsuzsa, nem tennél oda egy kávét? Én addig beleolvasok a példányba, hogy újra átvegyem a hangulatát! Tedd ide a párnát a hátamhoz, kérlek! *(Kényelmesen hátradől, szinte elterül a széken, mint egy nagy macska, felteszi a lábát az asztalra)* Istenem! Húsz éve várom ezt az estét! Fellini és én! *(A Lány zavartan áll mellette)*
- LÁNY Bocs, de mibe tegyem fel a vizet? És hova?
- FÉRFI Ja! Látod, már úgy kezelek, mintha ide tartoznál. Ott bent a lavórban mindent megtalálász... Nem biztos, hogy tiszták. *(Élvezettel forgatja a példányt, bele-bele olvas, nagyon tetszik neki. Lány kiöblíti csészéket)* Lehet, hogy mégis van valami abban, amit mondtál...
- LÁNY *(kinéz a fürkéből)* Mondtál valamit?
- FÉRFI Hogy talán igazad volt van némi tisztaság ebben a könyvben. Főleg a vége fele... Olyan különös, legalább tíz éve nem láttam a filmet, és mégis, annyira tisztán hallom a hangokat. Beszél a kép a fülemben. Hallom a tömeget, a tapsot, a pénz csörgését, meg annak a rozoga motornak a hangját, ahogy mennek... *(Utánozza)* Milyen egyszerű kép, egy férfi meg egy nő mennek a motorral, és köztük vibrál a feszültség.
- LÁNY Mit mondasz?
- FÉRFI Gyere már ki onnan! *(Lány egy ibrik vízzel, két csészével, kanalakkal, és a gyorsforralóval a kezében kijön)* El is mosogattál? Hát te tényleg nőből vagy! Na, dugd be oda, hadd forrjon! Szóval ott tartottam, hogy mennek, mennek a motorral, rohannak el mellettük a fák, a városok, a felhők, elrohan mellettük a táj! – A táj? Ugyan, kérem! Az idő! Az élet! – aztán megérkeznek egy idegen városba, a piac melletti térre... *(Játssza)* A férfi néhány bámész kisgyerek, ablakon kinéző szoptatós anya előtt leveti ingét, és leterít egy fehér zsebkendőt a földre... Hol az a trombita? Fújd meg, Zsuzsa! Hadd recseljen! Hol a fenébe van? *(Keresi az asztal lába körül, nem találja. Lány előkapja a szatyorból és megfújja. Hosszan, hangosan, vidáman)*
- FÉRFI Hé! Megsüketülök! Arrafele fűjjad, körbe, körbe, hadd gyűljön a nép! Hahó, emberek! Jöjjenek, gyűljenek! Szenzáció, óriási szenzáció. Jöjjenek, siesse- nek! *(Dobol az asztalon. Akkora zajt csapnak, mint két gyerek)* És most! Figyelem! „Hölgyeim és uraim, ezt a láncot kizárólag a mellizmaim segítségével szakítom el. Aki fél az izgalomtól, forduljon el” Érted ezt, Zsuzsa! „Aki fél az izgalomtól, forduljon el!” Micsoda szent naivitás! Istenem! – Hát hol itt az izgalom! A kiserkenő néhány csöpp vér látványa! Csodálatos naivitás! – És akkor ez a se nem izmos, se nem szép férfitest, ez a vézna, inas bohóc fél térdre ereszkedik, és nekifeszül annak a rossz kutyaláncnak. Felfújja magát, hóóóh! És a lánc elpattan! A nézők meg tapsolnak! Ennek a minden nagyságot nélkülöző produkciónak! Izgultak, bár nem volt miért, és most tapsolnak. De minek? – Az egyszerűségnek, a hitnek! Hogy ez a szegény ripacs néhány líráért, egy üveg borért, nyilvánosan megfeszítette ványadt izmait! Mert ez a produkció! A lánc csak díszlet. Istenem, de gyönyörű ez a naivitás! – Miért nézel így?

LÁNY Legszívesebben most én is megtapsolnálak...

FÉRFI És mi az akadálya?

LÁNY *(zavarban)* Most biztos azt hiszed, hogy... Én nem vagyok hízelgős fajta... Ugyanazt éreztem, mint film közben...

FÉRFI Mit?

LÁNY Hogy... mintha nem is ezen a világon történne az egész... Olyan különösek azok az emberek, a mellékszereplők is, mindenki... a nézésük, a gesztusaik...

FÉRFI Mert arcuk van, kiscsóka! Arcot hordanak a fejükön, nem grimaszt! *(Csend. Nézi a lányt)* Tudod, amit most mondani fogok... az iszonyatosan nagyképű lesz, de nem szégyellem, mert igaz. Nézd meg ezt az arcot, az enyémet? Karakteres, ugye? Súlyos, erős arc. Ötvenöt évnyi nyomorúság, mindenfajta szenvedély, szorongások, alkohol, nők, betegségek, kurvaságok, ami belefér – ez alakította ilyen „szép” karakteresre! És most figyelj: bár ez egy súlyos, megélt arc, én mégis estéről estére vért izzadok a színpadon, mint Krisztus az olajfák hegyén, hogy arcomra az üljön ki, amit megéltem, és ne az, ami kiégett belőlem. Érted! És ez a színészet lényege – harc a belső üresség ellen. És most, nézd meg ezt az arcot! *(Kihajtja az öltözőszekrény egyik ajtaját. Rajta hatalmas, fekete-fehér kép)* Tudod, ki ez?

LÁNY Anna Magnani.

FÉRFI Callas, bazdmeg! Callas!

LÁNY Persze! Bocsánat! Maria Callas! Nem láttam jól... Becsillant!

FÉRFI Egy frászt csillant be! Fogalmatok sincs! Ez a nő – nézd meg jól az arcát – nincs ember a világon, aki a tizedét megélte volna az ő sikerének... *(Amíg beszél, felteszi az ócska, kelléktári lemezjátszóra Callas haldokló áriáját, az „Addio, del passato”-t az 1953-as torinói Traviátából. Leül a tükre elé, és a világ egy időre megszűnik számára)* ...mint a szökőár, úgy repítette őt a rajongás, a hódolat, az imádat fel, mindenki fölé, fel a csillagos égig, az isten trónjáig. És aztán következett a pokol, a mélységes magány! Úgy halt meg, egyedül, betegen, csontsoványan, mindenkitől elhagyva, mint egy vér-bajos patkány, szóval valami egészen elképesztő, fogcsikorgató magányban, amihez képest az én legrohadtabb napom, életem nagy törései csupán kis migrénes nyafogások. Fent, mindenek felett, és aztán le a poklok mélyére, vastagon! Ez a gyenge, mégis mindent kibíró nő! Ez egy szent arc! Valahányszor rá gondolok, kiráz a hideg. *(Lejár a szám, a tű sercegése)*

LÁNY A többi ajtón mi van? *(Nyitná)*

FÉRFI Ne! Ahhoz ne nyúlj! Majd egyszer! Na, kezdjük el! *(Kinyitja a példányt)* Melyik jelenet?

LÁNY A nyolcas, amikor bekérezkednek az apácákhoz...

FÉRFI Bocsáss meg egy pillanatra. *(Bemegy a zuhanyfülkébe, pisil. Lány döbbenet hallgatja)* Ne izgasd magad, csak én használom az öltözőt. Már tíz éve ide engedem. Nem zavar, remélem. *(Nevet)* És ha igen, akkor mi van? *(Énekel – talán zavarában, hogy elnyomja a csorgást)*

„Három tarka macska,
Az egyik szital, a másik rostál,
A harmadik vizet hány,
A harmadik vizet hány...”

Lány óvatosan kinyitja a felső szekrényajtót. Doráti fiatalkori képe van ott – a „kölyöksas” – jóképű, tiszta arcú, mégis kamaszosan romlott fiatal hím.

Azonban a nyíló szekrényajtóval együtt kigurul egy üres üveg, aztán a következő, majd még egy és még egy. Összesen öt. Csörömpölve, hatalmas zajjal széttörnek a kövön. A lány ijedten áll a törmelék között.

FÉRFI (ordítva kirohan) Mi a faszt csinálsz! Megmondtam, hogy ne nyisd ki! Hát ki az istennek beszélek én?! Ne nézz így! Mondtam, vagy nem mondtam?! (Hirtelen a szájához kap) A kurva életbe! Kirepült a koronám! Ne mozdulj! (Körülnéz – mint egy ijedt kisfiú) Hol a fenébe van? Ne bámulj, hanem segíts megkeresni! Vagy inkább maradj ott! Még rálépnél...

Lány már-már sír. Doráti négykézláb mászik a földön, kotorja félre az üvegtörmeléket. Megvágja a kezét. Sziszegve szívja a sebet.

FÉRFI Tessék, a kezemet is megvágtam miattad! Ne bámulj, adj már valamit, amivel izé... A cipődet!

Előbb a cipővel kapirgál a törmelék között, majd kezét beledugva mászkál az asztal körül, mint egy furcsa, ferde emlős.

Lány mezítláb áll az ágyon, könnyezve nézi a morogva mászkáló Dorátit, majd elmosolyodik, és kacagni kezd. Fent a fiatal színész képe az ajtón, lent meg az öreg sas, amint a törmelék közt a fogát keresi. Tiszta szívből, gyereken nevet.

LÁNY Ne haragudjon! De maga olyan, de olyan csodálatos! – (Leugrik az ágyból, és Doráti nyakába borul. Nevetve öleli) Jaj, bocsáss meg! Bocsáss meg! Olyan csodálatos **vagy**, hogy én nem is tudom...

FÉRFI Marhaság! Na, vigyázz, mert összevέrezlek...

FÉRFI No, itt van! Megtaláltam! Beteszem a helyére, mégse legyen ragyogás híján, nem?

Leül a tükörhöz, megpróbálja visszailleszteni a csillogó koronát. Lány a válla fölött, kíváncsian nézi.

LÁNY (halkan, szinte magának) Pedig úgy féltem... ettől az estétől... hogy talán nem is felelek meg... nagyon be tudok görcsölni... rám se ismerne... ismer-nél...

FÉRFI Nincs egy gyufád? Hozzászorítom a koronát a bölcsességfogamhoz – támogassák egymást...

A kisolló is előkerül, azzal próbálja bepréselni a két fog közé a gyufát. A lány nézi a tükörből.

FÉRFI Sokat látott ez a tükör, de ilyent még biztos nem! Tudod, kié volt? A Zalavárié! Bizony! Innen vitték el, ebből a székből. Akkor még élt. Drága Zazám! És képzeld el, átépítéskor ezek a barmok ki akarták rakni, mire bejöttem, már el is vitték innen, a szemétbe. Hú, mikor ezt megláttam, fel a dirihez. De akkor már olyan volt a fejem, mint a hámozott cékla, és úgy ordítottam, hogy pergett tőle a vakolat „Lacikám, ha a Zaza asztala fél órán

belül nem kerül vissza a helyére, én ettől kezdve nem vagyok ennek szarrágó színitársulatnak a tagja!” Képzelheted a hatást: három nap múlva színháznyitás, díszbemutató, szagos istennyila. És a Doráti felmond. *(módra Nevet mint egy gyerek)* Hiába, szeretem az ilyen kis hisztiket. Ilyenkor embernek érzi magát az ember. Tíz percig. *(Szeretettettel nézi az asztalt)* Zalavári tükre, hát nem képzelik! – No, lássunk hozzá, mert jön az áramtalanítás. Az pedig biztos, mint a halál. A portással szemben nincs hatalom, még a legvadabb hisztinek sincs semmi értelme: *(játssza Feri bácsit)* „Nagyon sajnálnánk a művész urat, ha fel tetszene mondani, de tízkor nekem itt áramtalanítani kell” Szóval melyik az a jelenet?

LÁNY Nyolcas jelenet, huszonharmadik oldal,

FÉRFI A nyolcas? S az első héttel mi van?

LÁNY Abban nincs kettősünk.

FÉRFI Kár. Jól érzem magam veled, jó a szemedbe nézni. Kis csillagszemű... A mamádnak is ilyen szeme van?

LÁNY *(nevet)* Majd meglátod... Szóval ez az első kettősünk, a többiben mindig van még valaki rajtunk kívül, anyám, a kurva, a közönség, az apácák, a Bolond. Tényleg, kik lesznek a többiek?

FÉRFI *(zavartan)* Még nincs meg mindenki... Szóltam már egy – két embernek, hogy esetleg...

LÁNY És? Csak azt mondd meg, aki biztos!

FÉRFI Ez nem így van. Többeknek említettem, hogy ezt csináljuk... De még senki nem reagált egyértelműen. Mit vártál? Híres film, nehéz szerepek, persze, hogy félnek tőle. Ráadásul szinte ingyen. – És velem! Ismernek engem. Túlzás, hogy imádnak... Nem vagyok könnyű ember, az szent. Téged is elküldlek majd jópárszor a picsába, meglátod!

LÁNY *(kedvesen)* Csak nyugodtan... És a Bolond? Végülis ő a legfontosabb, nem? Gondoltál már valakire?

FÉRFI *(bizonytalanul)* Több elképzelésem van...

LÁNY Ha akarod, esetleg... én is szólhatok valakinek...

FÉRFI *(gyanakodva)* Kinek?

LÁNY Ivánnak... Szűcs Ivánnak... Elégé jól ismerem...

FÉRFI A kis-Szűcsöt! Honnan ismered?

LÁNY Találkoztunk párszor... a nyáron. A kedvemért biztos eljön. *(felnevet)* Istennem, milyen fantasztikus lenne, te meg a Szűcs Iván! *(halkan)* Már így is azt suttogják a főiskolán, hogy jól kikaptam magamnak a tejfölt – mármint téged. De ha még a Szűcs Iván is beszáll, mint Bolond – már kimondani is örület Doráti és Szűcs Federico Fellini La Strada-jában – és én, a kis harmadéves Konkoly Zsuzsa, mint Gelsomina! – Húú, micsoda kárrier! *(Gelsominaszerű bohóckodással, trombitáját fújva)* Világpremier! Hölgyeim és uraim! Doráti, Szűcs, Konkoly! Fellini a színpadon! A magyar La Strada! Jöjjenek, gyűljenek! Magyarországon először: Doráti, Szűcs, Konkoly!

FÉRFI De bolond vagy!

LÁNY Hadd hívjam fel!

FÉRFI Jó, jó! *(forgatja a példányt)* Majd meglátjuk!

LÁNY Nekem tutibiztos eljön...

FÉRFI *(kitör)* Te nem veszed észre, hogy nem szeretem! Nem szeretem az Ivánt, hideg, technikás, üres! Ez egy tiszta, érzékeny történet, természetes embe-
rekkel... S akkor jön Szűcs Iván a trükkjeivel! Egy szavát sem hiszem el...

LÁNY *(sértetten)* De hát a Bolond épp ilyen! Az is megjátssza magát... Emlékszel, amikor hegedül a lánynak, azon a pici hegedűn, és úgy nézi közben, mintha már-már szerelmet akarna vallani...

FÉRFI Hagyd már azt a filmet, felejtsük el! Ez színház! Van egy kiváló szöveg a kezünkben, ez a lényeg! A többi nem érdekes. Kicsi hegedű!? Még csak az hiányzik, hogy elkezdjük másolni a filmet... *(Engesztelően)* Hidd el, Zsuzsa, disznóság, amit mondok, de ebben a történetben semmi nem érdekes, csak ez a két ember a férfi és a fiatal lány viszonya, a többi pusztá körítés, hangulati elem. Itt van például a mi kettősünk, a nyolcas jelenet. Figyeld meg, hogy mi rejlik ezekben a sorokban! *(Olvassa)* Elképesztő! Micsoda szöveg! *(Végére ér, lapoz)* Te, Zsuzsa! Mindent kiírtál? Érdekes! Ebben szinte semmi szövegem nincs... Mindegy, nem erre a jelenetre gondoltam. Van az a másik párosunk? *(Összevissza keres a példányban. Hullnak ki a kezéből a lapok)* Az a kora tavaszi jelenet az út mentén? A romnál... Amikor Zampano levest főz a lánynak? A kurva életbe, hol van? Olyan tisztán emlékszem, mintha tegnap láttam volna... Segíts, Zsuzsa! Tudod, amikor a nő bekattan és sír! „Jaj, a Bolond meghalt”- emlékszel! Fantasztikus jelenet! *(Tehetetlen dühében szanaszét szórja a lapokat)*

LÁNY A tizenhetes.

FÉRFI Ez az! Megvan! *(játsszani kezdi, a lány szövegét is mondja)* „Nesze, a levesed!” A lány: Jaj, jaj! – Én: „Nem hagyod végre abba? Elég volt ebből!” – Lány *(nyöszörög)* Én: „Fázom, bejövök” De gyönyörű ez a helyzet! Zampano, az erőművész, aki három üveg bor után úgy meg tudja baszni a város ribancát, hogy az már csak vigyorog, azt mondja ennek a kis csipketerítőnek, ennek a tüdőbajos kis bohócnak „Fázom, bejövök” – szinte kéri őt, könyörög a hangja „Nesze, a levesed. – Fázom, bejövök”

LÁNY „Nem! Ne gyere be! Félek!” *(finoman eltolja magától a Férfit)*

FÉRFI Hű! Ez egészen ügyes volt! De jól csináltad! Zsuzsa! Isteni volt!

LÁNY *(átszellemülten)* Annyira érzem ezt a... ezt a helyzetet... az egészet... még a leves szagát is érzem... karalábé...

FÉRFI Februárban!?

LÁNY Igen... Nem... nem tudom... de a férfi, Zampano, illetve aki játssza, az... szóval nagyon jó... *(elhallgat, kis idő múlva)* Mondhatok valamit... Tudom, hogy hülyén hangzik... Szégyellem is magam... De engem annyira idegesített a nő...

FÉRFI A Gelsomina?

LÁNY Tudom, hogy nagy szám, Fellini felesége volt, meg minden... De nekem olyan, mintha kicsit... kicsit ütődött lenne...

FÉRFI Hát persze! Az a figurája!

LÁNY De nem! Nem szerepből együgyű, hanem mint nő! Nem érzi a férfit – A színésznő, Giulietta Masina nem érzi... Ezért olyan mesterkélt az egész. Szerintem egy félnotás, ütődött lány is megkívánhat egy férfit... Sőt! De ő csak játssza ezt... Most mit nevensz?

FÉRFI *(nevet)* Semmit...

LÁNY Mondd meg őszintén, neked tetszik, amit csinál? *(Férfi nevet)* Mert szerintem egyáltalán nem őszinte... Technikás... Hideg. Mesterkélt! Nincs igazam? Most miért nevensz?

FÉRFI Mert annyira tetszik ez! Ez az a bizonyos „női agyvelő”... Alig bújtál ki a tojásból, harmadéves kis csetresz, és máris fúrod a nagyot... és milyen jól! *(nevet, utánozza a Lányt)* „Mintha kissé ütődött lenne...”

LÁNY *(dühösen)* Jól van! Ezentúl csak azt mondom, amit hallani akarsz! Fantasztikus, legendás alakítás! Igaz, hogy a csaj elmúlt negyven is, de a két centi púder alatt megrázóan játssza a tizenhét éves kis lökött szüzet! *(karikírozza Masina idéetlen, szalmabáb-szerű táncát)*

FÉRFI De bolond vagy! Azért idegesít Masina, mert te fogod játszani. Ennyi az egész. – No, de a duma! A körítés – az a tipikus „női agyvelő”! *(mulat a lányon)*

LÁNY IGEN?! És Iván? A technikás, hideg kis-Szücs, a trükkjeivel?! Az milyen agyvelő, mi?!

FÉRFI Az is női! Mert én egyidejűleg öregasszony is vagyok! Csúfondáros, érzékeny, és sértődékeny! Úgyhogy ne próbálj megfogni, kiscicám! *(Hallgatnak. Csend. Mindketten megorroltak a másikra)* Egyébként szerintem is hideg a Masina. Na és! Játssz le! Légy forró, rebbenékeny, nőies és őszinte! Fantasztikus szöveg ez, élj vele púder nélkül, szabadon! *(Olvassa a tizenhetest)* De jó ez a tizenhetes! *(félhangosan magában mormolja a szöveget)* „Nem akartam megölni. Megvertem, ennyi az egész. Nem kellett volna... Éppen csak az orra vérzett... *(kitör)* Börtönben üljek életem végéig egy kis verekedésért. Munkával keresem a kenyerem, nekem is jogom van az élethez...”

LÁNY Gyuri? Kérdezhetek valamit?

FÉRFI Hm?

LÁNY A férfi... Zampano az lenyűgözően nagy alakítás, nem?

FÉRFI Az. És?

LÁNY Hát... Hogy is mondjam... szóval... érted?

FÉRFI *(érti)* Nem...

LÁNY Úgy értem, hogy... hogy neked... szóval, hogy milyen...?

FÉRFI *(fagyosan)* Milyen mi?

LÁNY Ó, na! Milyen érzés, hogy akkorát játszik? Ahogy néz, ahogy eszik, ahogy vezeti azt a roncsot, sállal a szája előtt...

FÉRFI *(egyre feszültebb)* Igen és? Arra vagy kíváncsi, hogy mit kezdek én ezzel Anthony Quinn után? Hogy nem görcsölök-e? Igen?!

LÁNY Ne haragudj...

FÉRFI Hogy az ötvenöt évemmel... a megereszkedett, fáradt izmaimmal... a kapanhájjammal nem félek-e kiállni a közönség elé? Anthony Quinn után! Ezt akarod tudni? *(egyre keményebb)* Hogy nem félek-e, attól hogy rosszabb leszek nála? Sokkal rosszabb! Szánalmas árnyéka a nagy Anthony Quinneknak? Ezt akarod tudni? *(mint a kígyó, oly mereven nézi a lányt)*

LÁNY Igen...

FÉRFI *(lecsap)* Szerinted?

LÁNY Hát ezt... ööö... hogy érted?

FÉRFI Na, ki vele! Szerinted milyen leszek? Jobb? *(ordít)* Rosszabb? Na, gyerünk! Mondjad!

LÁNY Hát... honnan tudjam...

FÉRFI A szemembe nézz, bazdmeg! Ha volt bátorságod megkérdezni, mint egy mikrofon-picsa a helyi Rádiótól „milyen érzés, művész úr, a nagy Anthony Quinn után eljátszani ezt legendás szerepet. Nem fél a kudarcotól?”

LÁNY Bocsáss meg... Nem akartalak megbántani!

FÉRFI Nem erről van szó, Zsuzsa! A faszom haragszik rád! De ha volt bátorságod ilyen baromságot kérdezni, akkor légy kíváncsi a válaszra, érted! Nem úgy általában, udvariasságból... Hanem tapadj rám, szívj le a szemeddel, hogy megtudd, megérezd, mi van a lelkemben, hogy mennyire félek! Érted? *(Lány bólint. Hosszú csend.)* Nos, akkor elmondom. Leszek olyan, mint ő, sőt, jobb leszek... Le fogom játszani! De nem azért, mintha jobb színész lennék, nem – hanem mert Zampano én vagyok. Én vagyok az a pojáca, a maholnap kivénülő duhaj, az a tetovált faszú érzéketlen, aki megértést és sikert kér, szeretetet – cserébe pedig köp a világra. Rád is köpök, miközben azt játszom, hogy a világ legfontosabb nője vagy számomra. Érted már? Én, a roncsderbi, ötvenötéves koromra beértem... Itt van Zampano bent, itt töri a láncot, a lelkemben. Én nem az arcommal, nem a mimikámmal fogok játszani, nekem nem kell eljátszanom a nézést, mint Anthony Quinneknak, mert én úgy látok, mint Zampano. Nem játszom, az vagyok. Úgyhogy tessék keményen kapaszkodni, kislány! Mert ehhez képest kell igaznak lenned! *(Feltépi mellén az inget, mutatja a puha, törődött mellkast, az erőtlen, sápadt izmokat – és mindezt erőből, már-már hetvenkedve. Mint aki az elmúlással henceg)* Hogy a kurva élet bassza meg mind az ötvenöt évet, egyenként napról napra, az összeset! *(Italt vesz elő az asztal lapja alól. Szomjasan, nagy kortyokkal iszik. Ránevet a lányra.)* Zalavári is itt tartotta. A színészetben a legfontosabb a hagyomány!

A lány összeszedi a szétszórt példány lapjait.

A trombitát visszateszi a szatyorba, csomagol.

FÉRFI Mit csinálsz?

LÁNY Végeztünk mára, nem?

FÉRFI Dehogyis! Most kezdjük el. Ne ijedj meg, az jó jel, hogy fel tudtál baszni... Csak ne légy sunyi! Tisztán, egyenesen, a szemembe! Bármit! Legfeljebb ordítok...

LÁNY Miért? Én sunyi voltam?

FÉRFI Jaj, dehogyis! Kisbogaram! *(megöleli)* Dehogy voltál sunyi! Bocsáss meg! Csak nem sírsz!

LÁNY Nekem sose lesz ennyi hitem... Amikor azt mondtad „Én vagyok Zampano! Jobb leszek nála!” – beleborzongtam. Ó, ha egyszer én is így tudnék bízni magamban...

FÉRFI Majd megjön! No, kezdjük el, mert későre jár... És a portás már nézi az órát... *(kinyitja a példányt)* Tessék! Kezdd el!

LÁNY „Zampano!”

FÉRFI „Hm?”

LÁNY *(lírailan)* „Miért akarsz te, hogy veled legyek?”

FÉRFI Állj! Állj! Ne játssz, Zsuzsa! Első olvasásnál ne játssz! Most csak a szöveg fontos! Még nem is látom jól a betűket, s ő itt alakít – *(utánozza)* „Cámpánó!”

LÁNY Jó, jó... Nem játszom. Tehát *(tárgyilagosan)* „Miért akarsz te, hogy veled legyek? Én nem vagyok szép. Főzni se tudok. Nem vagyok való én semmire.” Te jössz.

FÉRFI „Mi bajod? Hagyj békén az ostobaságaiddal!”

LÁNY Te is játszottál, de mindegy! *(Tovább olvas)* „Kint elkezdődik a vihar...”

FÉRFI Bocsánat! Én nem játszottam, hanem értelemszerűen olvastam. De olvashatom úgy is *(mint egy kisiskolás)* „Mi baj-od? Hagyj bé-kén az os-toba-ságaiddal!” – De jó mondat ez! És ez még jobb „Ha nem hagyod abba, agyonütlek!” Ezeket már tudom is. *(A Lány kissé türelmetlen, rosszkedvű. Férfi engesztelően)* „Mi bajod? Hagyj békén az hülyeségeiddel!”

LÁNY Ostobaságaiddal! – ez van írva... *(tovább olvas)* „Kint vihar kezdődik. Zampano alaposan elhelyezkedik, betakarózik...”

FÉRFI Vihar? Miféle vihar? Kilencszer láttam a filmet, minden egyes kockáját ismerem, de semmiféle viharra nem emlékszem.

LÁNY *(kifakad)* Én meg három napja, csak ezt nézem. És itt vihar van, villámlással, égzengéssel, záporral. Ha nem hiszed, nézd meg. *(A kezébe nyomja a kazettát)*

FÉRFI *(mosolyog)* Jó, jó! Elhiszem. Tehát vihar! *(félhangosan)* Nem emlékszem semmiféle viharra, de ha te mondod, fogadjuk el. Be is írom... *(beírja a példányba „vihar, égzengéssel”)* Tehát „Kint vihar kezdődik. Zampano alaposan elhelyezkedik, betakarózik.”

LÁNY „Esik. Itt bent jó meleg van.” *(átéléssel)* „Zampano?”

FÉRFI Te, fontos itt ez a vihar?

LÁNY Igen, a hangulat miatt. A lány fél. Nagyon fél a villámlástól, szinte reszket... de attól is, hogy a férfi elhagyja... Egész nap nem szólt hozzá... Most is külön vetett ágyat magának...

FÉRFI De mégsem megy oda a férfihoz...

LÁNY Mert tőle is fél! Ezért fontos a vihar! Két félelem között fekszik, egyedül egy ágyban...

FÉRFI Jó, értem már! Csak azért kérdeztem, mert ilyen kis színpadon a vihar az egy rossz magnósistergés lesz, stroboszkóppal súlyosbítva... De ha fontos, akkor fontos... Például a hangulat miatt!

LÁNY Hiába gúnyolódsz! Ez a gyereklány egy hete még a tengerparton viháncolt a kistestvéreivel, két nappal ezelőtt még szűz volt! Hát hogyan félne! Most itt fekszik egyedül, kint pedig dörög, villámlik, mint a fene?!

FÉRFI És miért gondolod, hogy én ezt nem értem! Csak éppen arról volt szó, hogy előbb végigolvassuk a jelenetet, aztán megbeszéljük, és aztán próbálunk! Úgyhogy tessék! *(Lány folytatná)* Te, nem forr még a víz? Beleteszem a kávé... Addig olvasd az én részemet is. Törökkávé lesz, cukor nélkül... az nincs... Kávé is kevés... Kiömlött a zsebembe... *(A zakója zsebéből kirak egy margarint, két paradicsomot, egy citromot. Kifordítja a zakó zsebét. Kávéport ráz a zubogó vízbe. Lány kíváncsian nézi.)* Olvasd csak! Figyelek.

LÁNY Kérdezhetek valamit? Személyeset...

FÉRFI Hm?

LÁNY Itt minden olyan... ez a bőrönd... a kaják, szóval olyan, mintha... mintha itt laknál

FÉRFI Pont olyan! Mert itt lakom... Egy ideje, pár hete... Legfeljebb fél éve. Szeretem itt, nyugi van. *(kifut a kávé, feltörli, visszateszi)* Elegem lett az asszonyból... vagy neki lett elege belőlem... A franc fog vitatkozni egy lakásért... Vigye! Végül is ő kezd új életet... *(megint kifut)* Háromszor kell kifutnia, akkor igazi török! A pasas meg azt hiszem vidéki. Éljenek boldogan, nem? – Na, olvasd! Dőlj hátra nyugodtan, kényelmesen, mindjárt hozom a kávé... A fenébe! *(újra kifut, kisé meg is égeti a kezét. A lány meghatottan, szeretettel nézi a Férfit. Az észreveszi a pillantását, de nem reagál)*

LÁNY „Zampano” – „Hm?”

FÉRFI Mennyit hümmög ez a pasi...

LÁNY Ez inkább afféle morgás...

FÉRFI „Hm!” vagy „Hm?” Érdeklődő vagy afféle „hagyj-békén” morgás.

LÁNY Szerintem aludni akar.

FÉRFI A nő meg beszélgetni, mi?

LÁNY Első alkalom, hogy kicsit közelebb érzi magához a férfit... Talán meg is szerette a nyersségét, gorombaságát... Az mindig valami mélyebb sérülés az emberben, nem?

- FÉRFI Majd kiderül! Előbb olvassuk végig az egészet, „mélyebb sérülések” nélkül! Aztán majd meglátjuk... Na, itt a kávé! Ne dugd bele a nyelved, forró!
- LÁNY „Kicsit fájna a szíved, ha meghalnék?” Milyen gyönyörű ez!
- FÉRFI Áhá. „Mitől halnál meg?”
- LÁNY *(mély átélessel. Érezni lehet, hogy lelkiileg is köze van a szöveghez – valakihez szól ez a monológ)* „Egyszer már meg akartam halni. Inkább meghalok, minthogy veled maradjak – ezt gondoltam. Hanem most... akár a feleséged is lennék. Akkor biztosan örökre együtt maradnánk...”
- FÉRFI Zsuzsa, látom, te már kívülről fűjod a szöveget, mégis a kedvemért csinálj úgy, mintha olvasnád. Olyan szar érzés, hogy én itt silabizálok a félhomályban a rossz szememmel, te pedig szavalsz, mint egy úttörőünnepségen. Megkérhetlek erre?
- LÁNY *(halkan, alig hallhatóan)* Miért bántasz folyton?
- FÉRFI Bocsánat. *(zavartan nézi a példányt, szűrcsöli a kávé, hallgat)*
- LÁNY „A kavics is jó valamire. Csak éppen néha gondolkodni is kellene a fejünkkel. Az a baj, hogy te soha nem gondolkodol!”
- FÉRFI „Nincs min gondolkodnom.”
- LÁNY „De igenis van!”
- FÉRFI „Mondd már meg, mit akarsz tőlem! Mondtam, hogy elegendem van a marhaságaidból. Miért nem hagysz békén? Aludjunk, fáradt vagyok.” – „*Befordul. Alszik.*” – Itt akár vége is lehetne a jelenetnek, de nem, mert a lány: *(kissé artistás mozdulattal beint)*
- LÁNY „Zampano. Szeretsz legalább egy kicsit engem?”
- FÉRFI De: „*Zampano nem felel. A lány játszani kezdi a Bolondtól tanult szomorú dalt.*” – De furcsa dal volt ez... Akkoriban mindenki ezt dúdolta... Várj csak... *(keresgél az emlékezetében)* Úgy látszik, mégiscsak kell az a kicsi hegedű.
- Lány előveszi a trombitát. Játszani kezdi a dalt. Érzéssel, jól.*
- FÉRFI Megtanultad? Zsuzsa! Ez elképesztő! Úgy látszik, csipkednem kell magam! A szöveget tudja, játszik, mint egy isten, még a dalt is fűjja.
- A lány nem reagál a kiengesztelő udvarlásra, csak játszik tovább.*
- FÉRFI *(játékosan)* „Ha nem hagyod abba, agyonütlek!” – De jó mondat ez! *(gyorsan végigfut a jelenet hátralevő részén)* „Lány abbahagyja, sértődötten nyöszörög” És „Kitör a vihar.” *(továbblapoz, majd vissza, keresi a „jelene-tet”)* Ennyi? Áhá... Biztos, hogy ennyi? *(rosszkedvűen)* Én többre emlékeztem... Hümmög hármát, befordul, alszik. És kitör a vihar. Nem nagy szám... Úgy értem, színházilag...
- LÁNY Nagyon szép ez a jelenet.
- FÉRFI Persze... Csak színházilag olyan... hogy is mondjam... olyan statikus. Nem igazán látványos... két ember fekszik, beszélget... illetve alig beszélnek... többnyire hallgatnak, hümmögnek.

LÁNY Épp ettől feszült! Végülis ez egy nemrég megerőszakolt gyereklány első közeledési kísérlete a férfihez... Eléggé jó helyzet.

FÉRFI Nehogy elmagyarázd, jó? Bízzál bennem! Értem én! Na, gyerünk! Próbáljunk. – Tessék!

LÁNY Nem beszéljük meg? Azt mondta, előbb átdumáljuk.

FÉRFI Minek? Te pontosan tudod, miről van szó, én is sejtek ezt-azt, úgyhogy ne pöcsöljünk, eresszük össze, amit tudunk... No, ülj le valahova és kezd el! *(Lefekszik az ágyra, a fal fele fordul)*

LÁNY A filmben a lány is fekszik...

FÉRFI Az a filmben van. Két fekvő ember a színpadon? Attól elalszanak... *(Visszafordul, élvezettel nézi a lány tanácsstalanságát)* Azt mondtad, hogy félsz, nem? Akkor nézz ki az ablakon; egy ideig nézed a vihart, átveszed a feszültséget, és itt járkálsz az ágy körül, félénken, bizonytalanul... mint egy megerőszakolt gyereklány...

LÁNY Úgy nem lehet, ha folyton gúnyolódsz!

FÉRFI Bocs. Nem fog többet előfordulni...

Újra a fal felé. A Lány közelebb jön, leül az ágy szélére. Szinte alig ér feneke az ágyhoz. Csak kettőjük lélegzete hallatszik

LÁNY „Zampano?”

FÉRFI „Hm?”

LÁNY *(egyre fokozódó színészi görcssel, bizonytalansággal – már alig bír megszólalni)* „Zampano...”

FÉRFI Nyugi. Kezdd el még egyszer! Vihar, villámlás, dörgés – lány az ablaknál. És tessék!

LÁNY *(újra nekifut. Feláll, koncentrálni. Minden mozdulatán látszik a druk, a feszültség)* „Zampano?” *(csend.)*

FÉRFI Hm?

LÁNY *(hamisan, általánosan)* „Miért akarod te, hogy veled legyek?” *(Hirtelen személyesre vált, mintha saját „civil” vallomása lenne)* „Én nem vagyok szép! Főzni sem tudok. Nem vagyok én való semmire.”

FÉRFI *(felül, kíváncsian nézi a lányt. Nem érti a szándékot. Belenéz a példányába)* „Mi bajod? Hagyj békén az ostobaságaiddal!” *(figyeli a Lányt, hogy mit lép)*

LÁNY *(fakón, általánosan)* „Esik. Itt bent jó meleg van.” *(A Férfi visszafordul a fal felé)* „Zampano?”

FÉRFI „Hm.”

LÁNY *(megint személyesen, civil kitárulkozással)* „Kicsit fájna a szíved, ha meghalnék?”

FÉRFI Állj, ne menjünk tovább! Mi ez? Mit csinálsz?

LÁNY *(riadtan)* Semmit... Próbálok...

FÉRFI De mit? Mit próbálsz! *(Hosszan nézi, egyre kínosabb a csend – a Lány nem felel)* Na, jó! Kezdjük el még egyszer...Várj egy kicsit! Add a takarót! *(átmegy a másik oldalra, leteríti a takarót a földre – lefekszik, befordul – forgolódik, nem leli a helyét)* Nem! Nem jó ez így! Micsoda faszság a fal felé fordulni. Így semmit nem látnak a méregdrága mimikámból... Mondjuk, hogy az ágy szélén ülök. Rágyújtok. Utolsó cigaretta elalvás előtt. Csend van. Vagyis vihar... villámlik... Égzengés.

LÁNY És én?

FÉRFI Te nézel. Engem. Akarsz valamit – közeledni, beszélgetni, mit tudom én – de nem mersz megszólalni. Félsz. Én meg nem akarok tőled semmit. Minden idegszálammal ezt az utolsó cigarettát élvezem. *(Elővesz egy cigarettát, sodorgatja, szagolgatja, játszik vele.)*

LÁNY Nem gyújtasz rá?

FÉRFI Majd előadáson. Fél éve leszoktam. *(A Lány kedvéért eljátssza, hogy rágyújt. Köhécsel is. Régi köhögések emléke.)*

LÁNY „Zampano?”

FÉRFI „Hm?”

Csend. A Férfi nem mozdul, vár. A Lány le-fel járkál. Hirtelen odalép az öltözőasztalhoz, eloltja a kis fehér égőket. Félsötét. És mondani kezdi a szöveget – őszintén, személyesen, mint egy vallomást.

LÁNY „Miért akarod te, hogy veled legyek? Én nem vagyok szép. Főzni sem tudok. Nem vagyok való én semmire”

FÉRFI *(dühösen felkapcsolja a fényt)* Ez így nem stimmel, Zsuzsa! Nem tudom, mit játszol! Egyszerűen képtelen vagyok felfogni! – Nos, nézzük! Szerinted, mit akar ez a nő?

LÁNY Közelebb kerülni a férfihoz... lelkileg... meg talán, esetleg... ki tudja?

FÉRFI De a férfi, az nem akar tőle semmit, ugye? És ezt látja a lány! Látja, vagy nem látja?

LÁNY Nem tudom... Ott ül az ágyon... Aludhatna, de nem alszik... A lány azt is hihetné, hogy a férfi is vár... Ez a rágyújtás is olyan ürügy... Mindketten várnak... várják, hogy mi lesz? Ettől feszült a helyzet... *(Férfi elveszti a türelmét, egyre ingerültebb)*

FÉRFI Lehet... Minden lehetséges! *(kitör)* De én akkor sem tudok mit kezdeni ezzel a nyafogással! Mi ez? Hogy lehet erre válaszolni?! *(összeszedi magát, nyugodtabban)* Azt mondtad, hogy ez egy megfélemlített, elgyötört kis fruska, egy vérzőpuncijú gyereklány! Akkor honnan a bánatos atyaúristenből szakad ki belőle ez a gyöngéd, bizalmas vallomás *(utánozza)* „Én nem vagyok való semmire...” És én, mi a fenét válaszoljak erre? „Mi bajod? Hagyj békén az ostobaságaiddal? – Akkor ez egy bunkó, érted? Egy könnyes kitárulkozásra nem lehet ilyen bunkó módon válaszolni. Érted? *(hosszan nézi a lányt)* No, folytassuk! Jussunk el egyszer a végéig. *(visszaül az ágyra, példány az ölében)*

LÁNY „Esik.” *(felveszi a férfi zakóját – szerepből)* „Itt bent jó meleg van.” „Zampano?”

FÉRFI „Hm.”

LÁNY „Kicsit fájna a szíved, ha meghalnék.”

FÉRFI „Mitől halnál meg?”

LÁNY „Egyszer már meg akartam halni. Inkább meghalok, minthogy veled maradjak – ezt gondoltam.” *(Közeledik, megáll a Férfi előtt – és teljesen nyílt, felkínálkozó személyességgel)* „Hanem most... akár a feleséged is lennék. Akkor biztosan örökre...”

FÉRFI Mi a fasz ez, Zsuzsa? Flört vagy jelenet?

LÁNY *(elvörösödik)* Próbálok...

FÉRFI De mit játszol?! Mi ez? Mi a lófasz ez?!

LÁNY *(próbálja lenyelni a sírást)* A lányt vonzza, hogy a férfi nem akar tőle semmit... Kitérülködik, és ez őszinteséggel jár...

FÉRFI De... de ez így hazugság! Butaság! Ez nem jó! Ez a lány nem enyelegeth őszintén kitérülködve ezzel a vadállattal. Aki tegnapelőtt elkapta, feldobta az utánfutóba, és úgy megbaszta, hogy kétféle állt a füle. Majd elment egy részeg kurvával és két napig elő sem került. Annak nem lehet azt mondani *(utánozza a lány érzelmes, lírai modorát)* „Hanem most... akár a feleséged is lennék!”

LÁNY Az már nem számít, a tegnapelőtti erőszakoskodás... rég volt... a lány úgy érzi, elveszíti a férfit, ha nem lép... hiszen két napig feléje sem nézett, most is a cigarettáját szívja minden idegszálával... ennél még az erőszakossága is jobb volt... ezért próbál közeledni... meg akarja kapni a férfit... kívánja... mert nagy, erős... közömbös...

FÉRFI És a férfi?

LÁNY A férfi, mi?

FÉRFI Miért nem akarja?

LÁNY Honnan tudjam? Te vagy a férfi. Te tudod...

FÉRFI Nem, én arra vagyok kíváncsi, hogy szerinted... azaz a lány szerint én, mármint Zampano, miért nem akarom őt... a lányt?

LÁNY Mert fáradt?

FÉRFI Ki? Zampano? Az egy állat, kislány! Ha megkívánja, megdugja, még ha belehal, akkor is. Ne felejtse el, három liter bor után... alig bírt kimenni az ajtón, de vitte a ribancot! Ez egy ilyen pasi. Épp azért van hitele, mert nekimegy az atyaúrstennek is. Ha megkívánja a nőt, feldönti. És durr bele! *(meghúzza az üveget)* Istenem! Ha tudnád, milyen állati jó érzés ez a féktelenség! Amikor az ember kiáll a többiek elé, nappal, éjszaka, részegen vagy józanul, mindegy, áll a tér közepén, az asztal tetején, vagy épp fent, a tizediken, és elordítja magát, bele az éjszakába. – „Hé! Emberek! Nekem minden kell! Az egész világ kell! Megiszom, megeszem, megbaszom az egész mindenséget! Nekem csak az egész világ elég!” *(Hirtelen megáll,*

rádöbbszent valamire) Hát ez az! Megvan a jelenet, Zsuzsa! Hogy én mekkora állat vagyok! – Tudod, mi a jelenet kulcsa? *(hatásszünet után diadallal)* Az EVÉS! Igen, igen, az evés! A te hangulatos kis viharod és az EVÉS! Hogy erre eddig nem jöttem rá! Hát persze – azért nem törődik a nővel, mert ESZIK! Azért hümmög folyton – mert tele van a szája! Megvan a jelenet, Zsuzsa! Mindjárt jövök. És most próbálni fogunk, nem olyan pállott-bágyadtan, mint eddig, hanem úgy, ahogy Zampano próbál! *(Kirohan. Sokáig hallani távolodó lelkendező hangját)* Tudtam, hogy valami nem stimmel! Az én orrom soha nem csal, éreztem az ízét ennek a kis szcénának, csak nem találtam fogást rajta...

Csend. Lány feláll. Nagyon fáradt már. Odamegy az asztalhoz. Elveszi a borosüveget. Meghúzza. Nézi magát a tükörben, Doráti zakójában. Távoli mennydörgés hallatszik. A Férfi érkezik egy nagy, rozsdás viharlemezzel. Rázza, mint egy gyerek. Nevetve lép az öltözőbe. Ledob az asztalra egy zsírpapírba csomagolt csirkét.

FÉRFI A Feri bácsi csirkéje! Elvettem tőle, mint a huzat! „Einstand, Ferikém! Ez a csirke kell nekem. Tízkor lejár a szolgálat, addig már nem fogsz éhen halni.” Láttad volna a fejét! A Doráti György bosszúja! *(Nagyon élvezi magát. Elkezd kicsomagolni az „állatot”)* De jó recsegős papír. Zsíros, hízott csirke – ez nem gyári, hanem igazi, udvari, kíváncsi tyúk. Na, Zsuzsa, kezdődhet a jelenet! Vihar, égzengés, ahogy írva vagyon! Zampano, és a csirke kész – tessék, Zsuzsa, jöhet a maga kis kitárulkozása.

Beleharap a csirke hátuljába, tépi, marcangolja. Csurog álláról a hideg zsír. Fal, nyög, szuszog, szeme kidülled az evéstől, de erő és életöröm, tehetség van a mohóságában. Így eszik egy Zampano. Időnként nagyot kortyol a borból, szuszog, rág boldogan. A Lány próbálja észrevéttetni magát, hevesen megrázza a viharlemezt. Először kissé megijed a hangjától, de a Férfi nem reagál, eszik tovább. A Lány egyre erősebben rázza, zengeti a lemezt. És igyekszik túlkiabálni a „vihart”. Meg a Férfi közönyét, csámcsogását.

LÁNY „Zampano?”

FÉRFI „Hm?” *(fel se néz, recseg a csont a foga alatt)*

LÁNY *(általánosan, Gelsominából)* „Miért akarod te, hogy veled legyek? Én nem vagyok szép. Főzni sem tudok” *(Lopva megnézi magát a tükörben, végigsimít keskeny vállán, mellén, mint egy gyereklány, ki nőiségét figyeli. Férfi észreveszi ezt a kis játékot, kajánul mulat rajta)* „Nem vagyok való én semmire.”

FÉRFI *(megpaskolja a combját, végigsimít a vénuszdombján)* „Mi bajod? Hagyj békén az ostobaságaiddal!”

Lehasít egy szilánkot a csontból. Széles gesztussal piszkálja a fogát. Kiesik a korona. A Férfi „Zampanoból” nézi a csillogó holmit, megköpdösi, és vigyorogva zsebre vágja, mint talált pénzt. Lány – a szerepéből kiesve – felkacag, élvezettel nézi ezt a kis Doráti-etűdöt, majd veszi a viharlemezt, és egyre hangosabban, felszabadultabban rázza – majd hirtelen ötlettel berohan a zuhanyfülkébe, és megindítja a vizet. Visítva, énekelve zengeti a lemezt, és ugrál, kacag, „táncol az esőben”. Amikor rövid idő múlva a zuhany alól kilép, ruhája teljesen átázott, nedves matróztrikója testére tapad, és felfedi meztelenségét, a libabőrös, didergő vállat, a hidegtől összerándult ciciket. A Férfi szájában megáll a csirkecsont. A Lány is csak ekkor veszi észre majdnem-meztelenségét.

LÁNY *(zavartan, magyarázatképpen)* „Esik.”
Leül az ágyra, magára húzza a takarót. A Férfi nézi.
 „Esik... Itt bent jó meleg van”
Férfi közelebb lép.
 „Zampano?”
 FÉRFI „Hm?”
 LÁNY *(személyesen)* „Kicsit fájna a szíved, ha meghalnék?”
 FÉRFI *(ugyanúgy)* „Mitől halnál meg?”
 LÁNY „Egyszer már meg akartam halni. Inkább meghalok, minthogy veled maradjak. Ezt gondoltam.” *(Felül az ágyban. Közelebb húzódik a Férfihez.)*
 „Hanem most... akár a feleséged is lennék.” *(Hosszan nézik egymást.)*
 „Akkor biztos örökre együtt maradnánk.” *(Férfi megfogja a vállát. Még mindig nem tudja eldönteni, mit akar a Lány – és mit tegyen ő)* „Csak éppen gondolkodni is kéne néha a fejünkkel.” *(Lassan húzza maga felé a lányt.)*
 „Az a baj, hogy te soha nem gondolkodol.”
 FÉRFI „Nincs min gondolkodnom.” *(Megcsókolja. A Lány egy ideig átengedi magát, majd hirtelen mozdulattal kiválik a csókból.)*
 LÁNY Ez félelmetesen jó volt, nem? Szinte szikrázott a levegő! – Szegény Fellini forog a sírjában, de a jelenet így is megállt a lábán. Én annyira igaznak éreztem! Elképesztő, hogy egy jelenetet hányféleképpen lehet eljátszani.
 FÉRFI *(ingerülten)* A fenét! Egy jelenetet csak egyféleképp lehet! A többi lilaság, ugrabugrálás! *(Odamegy a zuhanyhoz, elzárja a vizet.)* Mi volt ez, Zsuzsa?
 LÁNY A tánc az esőben? Egy ötlet... Kipróbáltam. Nem jó?
 FÉRFI De... Belefér. Hanem ezek a személyes izék, kiszólások! Ezt mért csinálod?
 LÁNY *(feszülten)* Neked is volt...
 FÉRFI Az más! Én válaszoltam valamire! A tiédre! Nem szerepből, nem Cámpánó válaszolt, hanem én. Érted, ugye? Szóval mi ez az egész? Miért csinálod?
 LÁNY Én nem érzem, hogy... vagyis így jön...
 FÉRFI Ne nézz hülyének, bazdmeg! Ki vele, mi ez az enyelgés?! Nézz a szemembe!
 LÁNY *(halkan)* Ezt álmodtam...
 FÉRFI Micsodát?
 LÁNY *(kitér)* Annyira szeretném, hogy elégedett légy velem...
 FÉRFI Mit álmodtál?
 LÁNY Hogy csak úgy érthetem meg ezt a lányt... ha téged kereslek... téged figyellek... rád gondolok... nem Zampanora... És...
 FÉRFI És?
 LÁNY De hát láttad!

FÉRFI Mit?

LÁNY Sikerült...

FÉRFI Micsoda...

LÁNY Megérezni a vonzódást. A megfélemlített gyereklány vonzódását... az erőhöz. Amikor megfogtad a vállam... a takarón át, hú, teljesen végigfutott rajtam... Olyan kortalan a szemed! Anyámnak is tetszettél! Hadd nézzem meg újra!

Kinyitja a szekrényajtót. „Meztelenül” áll a kölyöksas előtt. A Férfi odalép hozzá, megérinti a Lány vizes haját, arcát. Keze lesiklik a mellére. Inkább kíváncsian. Hogy mit lép a Lány. Az egy ideig tűri, majd lassan, óvatosan eltolja a Férfi kezét.

LÁNY Ne haragudj... Még soha nem voltam így... idősebbel. Olyan zavarban vagyok... Kérlek! Hagyj egy picit magamhoz térnem. Fordulj el... *(Magára kap egy száraz inget a fogason lógók közül)* Kész vagyok!

Csend.

FÉRFI És most? Mi legyen?

LÁNY Hogyhogy mi? Próbálunk tovább, nem?

FÉRFI De mit akarsz most tőlem?

LÁNY Ezt hogy érted?

FÉRFI Hogy mit csináljak? Mi a faszt játszunk? Nem érted?! Mit próbáljak, kislány?

LÁNY Hát a... jelenetet! A nyolcast...

FÉRFI Mondd, te teljesen megőrültél?

LÁNY Nem értelek... Nem értem, mi bajod?

FÉRFI *(ordít)* Nem érted?! Tényleg nem! Akkor képzeld el, hogy én próba ürügyén előbb szerelmet vallok neked a megírt szövegeimmel, majd előveszem a faszomat és a kezedbe nyomom, aztán kacagva elteszem, hogy bocs, tévedtem, próbáljunk ki valami mást... Akkor te mi a kurva atyaúristent gondolnál rólam, mi?

LÁNY De én nem csináltam ilyent... Nem is értem...

FÉRFI Nem?? *(üvölti)* Nem érted?! Tényleg nem érted?!

LÁNY Nem... Én kipróbáltam egy... egy ööö, egy érzést... Nő és férfi között...

FÉRFI *(Hatalmas pofont kever le a lánynak, majd teátrális, zengetett hangon folytatja)* „Mond már meg, mit akarsz tőlem! Mondtam már, hogy elegendem van a marhaságaidból! Miért nem hagysz békén?” – Nos, te jössz! Reagálj! Mondd a szövegedet!

LÁNY *(sírva fakad)* Ez nem ugyanaz...

FÉRFI Miért? Én is csak kipróbáltam valamit... Nő és férfi között van ilyen... Elcsattan néha... *(Leül a tükre elé, elégedetten meghúzza az íveget)*

- LÁNY *(gyűlölettel)* Sejtettem, hogy ilyen vagy! Ilyen kicsinyes... Örölsz, hogy te vagy felül, mi!? És még te gyűlölöd a sunyiságot!? Te... te paprikajancsi! *(kezdi összecsomagolni a dolgait)*
- FÉRFI Az előbb még el voltál ájulva tőlem, és egy pofontól így kifordult sarkából a világ? Na, ne játszd meg magad! Aki igazán dühös, az szatyor nélkül rohan el. Nesze! *(Nyújtja az üveget)* Színészharag, alkoholban oldódik. Húzd meg! Na! *(Lány nem iszik, csomagol. Férfi megy utána, kínálja, kéri, kérleli)* Zsuzsa! Gyere, béküljünk ki! Most mi értelme ennek? Te is sáros vagy, végül is te kezdted! Na, béküljünk ki! Hallod? *(Lány nem válaszol, rendületlenül csomagol. Férfi elveszti a türelmét)* Tudod mit, ha egy ilyen hülyeség miatt megsértődsz, akkor menj a picsába! Szedd a cókódokat, és húzz el innen! Nesze, vidd a trombitádat is! Na, menj már! Ne nézz! *(Kitépi a lány kezéből a szatyrot, példányt, próbaruhát – és kivágja a folyósóra.)* Tűnj már el! Nem hallod?! Takarodj innen!
- Remegve rágyújt, nagyot tüdőz a cigarettából. A feltörő köhögést eleinte megpróbálja elfojtani, lenyelni – majd kétrét görnyedve, vörös fejjel fulladozik, vergődik az öltözőasztalba kapaszkodva. A lány egy darabig az ajtóból nézi. Megsajnálja. Víz hoz neki a zuhanyfülkéből.*
- FÉRFI Kösz... Fél éve nem szívtam. Leszoktam. Úgy látszik, épp jókor. Mára már elvitt volna. Te se szívd, főleg ne ezt a szart. Add ide! *(Összegyűri, cafatokra tépi a Lány dobozát, beleszórja a szemetesbe)* Ígérd meg, hogy abba hagyod. Olyan szép, finom az arcod – pár év alatt csupa lyukacs lenne, mint a rinocéroz valaga...
- LÁNY *(megsimogatja az arcát)* Hogy megizzadtál...
- FÉRFI Mert megizzasztottál! Elszoktam már az ilyen zsenge ciciktől. Látod, hogy kivert tőlük a víz... Csókolj meg.
- LÁNY Most ne. Próbáljunk!
- FÉRFI Előbb csókolj meg. Hogy tudjam, hányadán állunk... a vonzódással. *(Lány megcsókolja)* De ne így, Gelsominából. Civilből... mint a kitarulkozás...
- LÁNY Majd, ha jön.
- FÉRFI De nekem most jön.
- LÁNY Kérlek! Ne erőltesd!
- FÉRFI Jó, jó! Elfojtom. – Na, dolgozzunk! Egyébként tényleg nem volt rossz, amit csináltunk.
- LÁNY Igaz? Engem úgy elkapott! Érezted, milyen forró a kezem? – Most már kihűlt, de mikor bebújtam a takaró alá, szinte süttött a bőröm...
- FÉRFI Mondom, hogy tüzelsz...
- LÁNY Áh, milyen vagy! – No, akkor nézzük meg újra!
- FÉRFI Sajnos, nincs több csirke.
- LÁNY Nem baj. Az úgysem volt jó!
- FÉRFI Micsoda?

LÁNY Az evés! Nekem nagyon nem tetszett!

FÉRFI Az eszem megáll! Két kézzel tömöm magamba azt a hideg, zsíros dögöt, közben ezerrel játszom a kis ribancnak, és neki nem tetszik!

LÁNY Épp ez az! A csirkéről szólt a jelenet... Az evésről...

FÉRFI Igen?! Meg a viharról... és a cicidről. Ezek sem egy olyan hűdefinom színészi eszközök! Te, kis ártatlan, te! *(Megint rámeleg a lányra, az kisiklik előle)*

LÁNY Na! Csináljuk már! Van egy ötletem. Ezt terítsd le a földre! *(Kihúzza a Férfi alól az ágyat, odadobja a takarót)*

FÉRFI Hé! Mit csinálsz! Képes kihúzni alólam az ágyat!

LÁNY Segíts már! Csinálj egy fekhelyet oda! Tessék, párna, takaró, terítsd le! *(Az ágyat az öltöző közepére húzza)*

FÉRFI Mondtam már, hogy felejtsd el a filmet. Azok állóképek, bogaram! Érted? Festmények! Gyönyörűek, két ember fekszik éjjel a szalmában, szépen bevilágított terméskőfal, kolostorkert, vihar rázza az akácfát, reszket a holdvilág... álomszép... a kamera bekúszik az ablakon, nagy könnyes gyereklány-szemek itt... az alvó férfi kétnapos, mocskos borostájának árnyéka, amott. Micsoda feszültség! – Csakhogy ez itt, ezen a picsányi színpadon meghal. Halott, érted? Béke poraira!

LÁNY Hát éppen ez az! Azért lapos a mi jelenetünk, mert nincs mitől dobbantani, nincs „mihez képest”-je...

FÉRFI Na, látod! Ezért volt jó a csirke!

LÁNY Az evés hülyeség! A férfit jobban érdekli a csirke, mint a lány!?

FÉRFI Ilyen az élet! Kaja, pia, nő – ez a sorrend!

LÁNY *(dühvel)* Úgy beszélsz, mintha csak az én kedvemért próbálnál! Te szépen kijelented, én vagyok Zampano, itt az igazság a szívemben! Hát nem veszed észre, hogy ez a zabálógép nem Zampano, hanem egy véglény. Tömi magába a zsíros csirkét, másik kezével meg gombolja a nadrágját. Ez nulla! Ilyen Zampanok fetrengenek zárás után minden kocsma körül.

FÉRFI *(elvörösödik)* És szerinted mi kéne legyen?

LÁNY El kéne játszani...

FÉRFI Micsodát?

LÁNY Azt a legendásat! Azt a nézést! Azt a hallgatást, aminek súlya van. Nem azért nem beszél, mert eszik, és tele a szája, hanem azért, mert hallgat.

FÉRFI Igen?! Azért nem beszél, mert hallgat! Hát ez kurva jó!

LÁNY Ne kezdj kiabálni!

FÉRFI *(halkan, szinte szótagolva, de szikrázik a szeme az indulattól)* Eszem ágában sincs. Hallgatok! Hallgatlak! Nos, lássuk... miért hallgat Zampano?

LÁNY Ezt kellene együtt megtaláljuk.

FÉRFI Ja! Azt hittem, te tudod!

- LÁNY Ne gúnyolódj! *(a szemébe, nagyon komolyan)* Nekem ez az „Országúton” veled óriási, szinte felfoghatatlan dolog! Úgy akarom megcsinálni, ahogy senki más! Bármire hajlandó vagyok... Le is fekszem veled, ha kell!
- FÉRFI *(döbbenet)* Micsoda?! Hát minek nézel te engem?! „Le is fekszem veled... ha kell...” Neked teljesen elment az eszed?! Nézzünk oda... A kis vipera!
- LÁNY *(„föle megy”)* Lefekszem veled, ha kell... a Zampanonak! Hogy megérezze a lányt... Hát ezért! Vele lefekszem, de nem veled...
- FÉRFI Nekünk egy farkunk van, kicsim! Ezt a baromságot! Ezt egyedül találtad ki, vagy a belémzúgott mamáddal? Hát ilyen állatnak nézel engem? „Lefekszem veled, ha kell!” Mi vagyok én? Állat?!
- LÁNY *(belekapaszkodik a Férfiba)* Kérlek, Gyuri, könyörgök! Nem úgy értettem! Kérlek, hagyd végigmondani! Értsd meg... – Ez a film, ez a darab nekem akkora dolog! A lelkemet adnám, hogy sikerüljön!... És én annyira hiszek benned, mint Zampanoban... megborzonek, libabőrös lesz a karom, mikor játszani kezdesz! De magamban nem hiszek... Elmondtam, hogy mit álmodtam... Hát ezért... Kérlek! Higgy nekem!... Én nem akartam fájdalmat okozni...
- FÉRFI Hú, de nehéz veled! *(Cigaretét keres a ronggyá gyűrt dobozban)* A fene egye meg, úgy rágyújtanék...
- LÁNY Majd veszünk együtt. Utána...
- FÉRFI Jó. Csináljuk! *(Veszi a viharlemezt, indul a zuhany felé)*
- LÁNY Próbáljuk meg vihar nélkül.
- FÉRFI És a hangulat? A gyereklány félelme? – Jó, bocsánat, nem gúnyolódom. Folytasd!
- LÁNY Azt mondtad, hogy kellene egy erős kezdőhelyzet, amihez képest...
- FÉRFI Nem, ezt te mondtad!
- LÁNY Maradj már! Az a baj, hogy túl sokat ittál. Egy mondatot sem lehet már végigmondani.
- FÉRFI Ha még iszom egy kicsit, akkor túljutok ezen a fázison... Ez a holtpontnálam, spiccesen be nem áll a szám... *(Elővesz a tükör mögül egy lapos pálinkás-üveget)* A Zalavári-féle vésztartalék! Tudod, a hagyomány! *(meghúzza)* De azért figyelek!
- LÁNY Na, ebből elég! *(összeszedi a cuccait, berakja a szatyorba)*
- FÉRFI Zsuzsa! Csak vicceltem! Ne csináld! – Mostantól figyelek. Komolyan. Még egy korty, és csupa fül vagyok. *(Lány elindul az ajtó felé)* Most minek ez a főnéni-tempó?! Zsuzsa! Ne menj el! Hallod? *(Utánaszalad, megragadja a szatyrot)* Állj már meg... Zsuzsa... ne menj el... hát játszik egy kicsit az ember! Rakd már le azt a szatyrot! Engedd el! *(Húzza, rángatja)*
- A Lány elengedi, a Férfi egyensúlyát veszítve beesik az asztal mellé. Látszik, hogy részegebb, mint gondolja.*
- FÉRFI Zsuzsa! Gyere vissza! Kérlek! Ne hagyj itt... hallod?!

Feltápáskodik. A Lány után szalad.

Birkózás, dulakodás hangja kintről. Ölben cipeli vissza. A Lány dühösen levágja magát az öltöző-tükör előtti székre.

- LÁNY Hiába hoztál vissza. Ha az embernek elmegy a kedve, szart ér az egész!
- FÉRFI Ne haragudj rám. Kissé túllöttem a célon... Ugye nem mész el?
- LÁNY Részeg vagy!
- FÉRFI Nem vagyok. Hidd el. Furcsán viselkedem... Én is érzem?! Ordítózok, meg lófaszozok minden ok nélkül... Én ital nélkül is szálnalmas vagyok... Istenem! Ahogy itt előadom, meg produkálom magam...
- LÁNY Nekem?
- FÉRFI Hát nem látod!? Mint egy majom, bohóckodok, pofákat vágok... neked, és két kézzel verem a mellem, mint egy – milyen majom is az... az a nagy fekete... mindegy! És bölcselek, hogy így a lélek, úgy az igazság – s közben fél szemmel látom magam a tükörben... Ki ez a majom? És mit játszik? Istenem, de mulatságos vagyok! Te hogy tudod megállni meg, hogy ne röhögj szembe! Mert én legszívesebben teli pofával szemberöhögném magam. *(hosszan, erőltetetten nevet bele a tükörbe.)*
- LÁNY Elképesztő vagy! Már-már azt hiszem, hogy ismerlek, érzlek, és püff, akkora meglepetéseket okozol, hogy alig jutok szóhoz... *(szeretettel megsimogatja a Férfi fejét)*
- FÉRFI Jó, jó! Kedves vagy... *(lerázza magáról a Lány kezét, nyúl az üveg után)*
- LÁNY *(szelíden)* Ne igyál...
- FÉRFI Ne bánj így velem! Mint egy gyengeelméjűvel... És vigasztalni sem kell... nyugtatni sem... hízelegni sem... És főképp elájulni nem! Engem már leírtak... Ezek a Claudiusok meg a csatolt hozsánnák, ezek csak öklendezések... amit az élet visszaböfög rájuk, de ők megtapsolják ezt is... Hogy én mennyire utálom a világot! Az összes életútjával, meg sablonjaival együtt... az embereket is, a férfiakat és nőket, külön-külön, és együtt, a párokat... s a magányt is! Csupa öklendezés és bélsár... hánynom kell... *(Kiissza a maradékot, nézi a Lányt)* Ne haragudj rám, te kicsi vagy még és lelkes! Bár ki tudja... No, adj egy kávét... és lássunk hozzá. Mert ez fontos! Próbáljunk próbálni.
- LÁNY Fáradt vagy...
- FÉRFI Próbáljunk!... Szóval! Mit is mondtál?
- LÁNY Hát... hogy kellene egy jó erős szituáció... amihez képest hallgatnak. Egy tiszta, kemény, feszült helyzet...
- FÉRFI Mint a csirkeevés...
- LÁNY Nem! Erős, kínzó vágy kellene, mint az éhség, de nem egy zsíros csirke iránt...
- FÉRFI Hanem?
- LÁNY A lány iránt...

FÉRFI *(csodálkozva)* Úgy érted, hogy kívánja meg a nőt?

LÁNY Úgy.

FÉRFI De igaziból... mint nőt?

LÁNY Áhá. És Zampanoból.

FÉRFI Ez totálisan ellenkezik a filmmel. Ott a férfi aludni akar...

LÁNY Azt mondtad, a film nem számít...

FÉRFI Ja... Várj egy kicsit, hadd gondoljam át. Szóval, hogy kívánja meg a nőt? Az meg nyilván... ugye... nem akarja... fél? *(Nézi a Lányt, próbálja kitalálni, hogy mi járhat a fejében)* Szóval fél... értem! A férfi akarná, a lány meg fél tőle! Fél és menekül. Értem már! Ez jónak látszik! Őszintén! – *(Feláll, körülnéz, keresi Zampano helyét)* A férfi kezdetben csak úgy fél szemmel nézegeti a nőt... Egy lófaszt! Belecsapunk a közepébe! Mit nézegesse?! Belép a szobába, meglátja és úgy megkívánja, hogy még a bőre is viszket utána! Ezt ráadásul át is tudnám élni, nem igaz?

LÁNY A lány meg fél tőle!

FÉRFI Na hallod! Hogy a francba ne félne! Ettől az állattól? Aki tegnapelőtt megerőszakolta, aztán eltűnt két napig egy lotyóval... Nem is fél, hanem retteg ettől az estétől! Mint az ördögtől, úgy fél...

LÁNY Szerintem nem! Én legalábbis nem félnék...

FÉRFI Hogyhogy?

LÁNY Én attól félnék, hogy már megbánta az egészet... Végül is mi örömét leli bennem? Semmit! És ha holnap elhagy? Kilök egy utcasarkon... Inkább a kedvében próbálnék járni...

FÉRFI De hát akkor nincs jelenet... megdugja és kész!

LÁNY Nem! Szerintem épp ez az izgalmas benne... Mert a lány menekül ugyan a férfitől, de nem igazán...

FÉRFI Csak akkor, ha a férfi már nagyon akarja, nem?

LÁNY Áhá! Bujkál, mint egy kis állat! És ha a férfi békén hagyja, előjön!

FÉRFI Ez végül is nem egy rossz helyzet! – Sőt! Lehet, hogy nem is Zampanotól fél, hanem csak a fájdalomtól. Hiszen ez a második éjszakájuk együtt... Igen... Ezt ügyesen kitaláltad, Zsuzsa! Tetszik! Szinte néma jelenet a félénk, vérzőpuncijú gyereklány, és a gerjedő Zampano között! Ez már szituáció! *(Elővesz egy újabb „véstartalékot”)* Egyszerűen zseniális!

LÁNY Ne igyál, kérlek!

FÉRFI Csak egy kortyot! Veled együtt. Na, húzd meg! Ne vedd el a kedvemet! Úgy örülök, hogy téged választottalak! *(Megöleli a Lányt)*

LÁNY Kezdjük el! Annyira kíváncsi vagyok, hogy mi sül ki belőle...

FÉRFI Hát, ha Zampano megkíván egy nőt, én semmit nem garantálhatok... No! Kezdd el! Én majd gerjedek.

LÁNY *(rákészül, mély lélegzettel)* „Zampano”

FÉRFI „Hm” (*Megfordul – hosszan, vággyal nézi a lányt*)

LÁNY „Miért akarod te, hogy...” (*leáll*)

FÉRFI Mi van? Fuss neki még egyszer!

LÁNY (*kedvetlenül*) De nem jön! Ez annyira semmilyen így! Nem borzongok tőled. Nem félek! Várom a szövegedet, és a gyomromban nincs ott az érzés, hogy „Istenem! Ez mindjárt nekem esik!”

FÉRFI (*sebzetten*) Ha akarod, lehetek keményebb, erőszakosabb! Veled bármit!

LÁNY Ül le egy kicsit ide... Hadd gondoljam át...

FÉRFI Kezdd el... csináljuk... majd kialakul...

LÁNY (*meggyőződés nélkül, üresen*) „Zampano”

Férfi odalép hozzá, megfogja az állát, megemeli.

Lány elhúzódik, ellenáll. Férfi erővel megcsókolná, de a Lány igaziból, durván ellöki. Férfi elvörösödik.

FÉRFI Mi van! Megbolondultál?!

LÁNY Hagyj békén!

FÉRFI Te teljesen megőrültél! Csak nem képzeled, hogy jelenet közben elkezdelek civilből fogdosni! Ez a te módszered, angyalom! Az eszem megáll tőled! Mondd, te tényleg azt hitted, hogy le akarlak smárolni?

LÁNY Úgy néztél rám... mintha...

FÉRFI Mert színész vagyok, bazdmeg, ha nem vetted volna észre!

LÁNY Ne haragudj! Kérlek! Félreértettelek... Na, csináljuk meg újra! Mondjuk onnan, hogy te itt ülsz, és szívod a bagódat... azt az utolsót, az idegszálalat... No, ül le!

FÉRFI (*ingerülten*) Azt már nem, picinyem! Mert ha én meg akarlak baszni, akkor már nem gyújtok rá!

LÁNY Ez igaz. És akkor? Mi legyen?

FÉRFI Kimegyek, hogy jó nagyot tudj reagálni, amikor majd bejövök. Mondjuk, kimegyek pisilni... Úgyis kell! (*Bemegy a zuhanyfülkébe*)

Lány tanácstalanul néz utána. Arca feszült, keres valamit. Hirtelen ötlettel belép a felállított ágy, mint „paraván” mögé. Vetkőzni kezd, és ki-kinézve játssza a lányt, Gelsominát, aki fél is a Férfitől, de ugyanakkor várja is, szeretne már túl lenni az egészen, meg izgul is, hogy jó legyen... háromnapos asszony a második aktus előtt. Kijön a „paraván” mögül. Meztelen, didergő karjaival átöleli csupasz felsőtestét, bebújik a takaró alá. Csend.

LÁNY „Zampano?”

A Férfi kilép a zuhanyfülkéből. Gombolkozik. Megpillantja a „paravánra” dobott inget – és a takaró alatt meztelenül kushadó Lányt.

LÁNY „Zampano?”

FÉRFI „Hm?”

LÁNY „Miért akarod te, hogy veled legyek?”

Letérdel a Lány mellé. A takarón át simogatni kezd. A Lány kissé távolabb húzódik tőle.

LÁNY „Én nem vagyok szép. Főzni sem tudok...Nem vagyok való én semmire”

FÉRFI „Mi bajod?... Hagyj békén az ostobaságaiddal!”

A Férfi kigombolja az ingét, megemeli a takarót, hogy alábújjon, de a Lány egy ugrással visszasiklik a „paraván” mögé. A Férfi utána, elvágja az útját, beszorítja az álló ág mögé, Zampanos mohósággal csókolgatja a nyakát, vállát. Hallatszik a két test küzdelme, ahogy egymásnak feszülnek. Velük együtt dől az ág. A Lány lerúgja magáról a kigombolkozott Férfit, és bemenekül az öltözőasztal alá. Csend. Férfi hallgat, nehezen szuszog. Fekszik az ág mellett. Nem is néz a lányra. A hallgatás lassan kezd idegesítővé válni.

LÁNY *(az asztal alól)* „Esik... Itt bent jó meleg van”

Férfi nem reagál, magára húzza a lepedőt, befordul a fal felé.

LÁNY „Zampano?”

FÉRFI *(nem felel)*

LÁNY „Kicsit fájna a szíved, ha meghalnék?”

FÉRFI *(indulattal, dühvel)* „Mondd már meg, mit akarsz tőlem!”

Csend. A Lány közelebb jön a falnál fekvő Férfihez.

LÁNY „Egyszer már meg akartam halni. Inkább meghalok, minthogy veled maradjak – ezt gondoltam.

Férfi megfordul. Értetlenül nézi a Lányt.

„Hanem most... akár a feleséged is lennék. Akkor biztosan örökre együtt maradnánk”

FÉRFI *(fáradtan, rosszkedvűen – civilből)* „Mondtam, hogy elegendő van a marhaságaidból! Mért nem hagysz békén?”

LÁNY *(egyszerűen)* „Szeretsz te legalább egy kicsit engem?”

Némán, feszülten nézik egymást. Férfi megfogja a Lány kezét – a csuklóját, keményen.

FÉRFI „Ha nem hagyod abba, agyonütlek” *(Lassan, fenyegetően magához húzza. Megcsókolja – férfiből, civilből, vággyal.)*

LÁNY *(durván ellöki)* Mindig elrontod a varázst! Alighogy hozzád érek, máris nyúlsz utánam... indul a kezed, az ujjad, a markod...

FÉRFI Te játszol velem, bazdmeg!?! Mi ez az örült, hazug baromság, mi?! „Szeretsz egy kicsit?”... Kívánlak, érted?! Mint a rühes kutya!

LÁNY Engedj el! Nem akarom! Eressz el!

FÉRFI Ne játssz velem, Zsuzsa! *(elkapja, nekinyomja az öltözőasztalnak)* Csókolj meg!

LÁNY Részeg vagy! Ha látnád magad!

FÉRFI Ezt nem lehet csinálni egy férfival! Miféle rohadt bújócska ez? Csókolj meg, vagy szétkenlek a falon!

LÁNY Engedj el! *(igyekszik kiszabadulni a kezei közül)*

FÉRFI Nem fogsz te velem játszani! *(Felrakja az asztalra, nekidönti Zalavári sokat látott tükrének, és próbál benyomulni a lábai közé. A Lány minden erejét összeszedve lelöki magáról. A Férfi átesik asztalon, ágyon, a Lány kirohan az öltözőből)* Hol vagy, te ribanc?! Gyere vissza, mert agyonvágalak! *(Megpróbál felállni, de visszaesik)* Zsuzsa! *(szinte sír)* Gyere vissza! Hallod!? Ne menj el...

Észreveszi, hogy vérzik a feje

Kérlek! Bevertem a fejem. Zsuzsa! Minden csupa vér! *(Apróbb horzsolás, de a kezével egész arcán szétkente)* Ne hagyj itt! Nem tudok felállni! Segíts! – Megkivántalak! Na, és! Nagy dolog! Ne hagyj magamra!... Kérlek! Gyere vissza! Zsuzsa!

Hirtelen meglátja a Lányt, aki már egy ideje az ajtóból nézi őt.

Itt vagy?... Nem tudok felállni, segíts! Egyedül vagyok... Nem tehetek róla... Olyan jó, hogy nem mentél el! *(A Lány a hóna alá nyúl, felsegíti. A Férfi magához öleli, szorítja, nem engedi)* Akkorát fogunk játszani együtt! Meglátod... Nagy pár vagyunk... Csókolj meg! És maradj itt... aludj itt! *(A lány próbálja lefektetni az ágyra)* A francba, csókolj már meg! Ne a kezemet simogasd, nem beteglátogatás ez! Hallod! Csókolj meg!

LÁNY Hadd menjek el... Késő van! Kérlek!

FÉRFI Előbb csókolj meg! *(fogja, szorítja, nem ereszti)*

LÁNY Engedj el...nem akarom... eressz...

Megint küzdenek – egyre torzabb, görcsösebb dulakodás a szétdúlt ágyon. Hirtelen kialszik a fény. Sötét.

FÉRFI Mi ez? *(döbbenet)* A villany... elvették a villanyt! *(ordít)* Hé, Feri bácsi! Te szarrágó, te! – Kirúgatlak, te pöcsfej! Te disznó! Add vissza a fényt! *(Csend)* Hol vagy? Zsuzsa... Hallod... *(Átesik a széken, kávészibrik csörren, szék dől)* Szólalj már meg... hol vagy... Úgysem tudsz kimenni... sötét van!... Maradj itt... csak ma éjjel... Hallod? – Tudom, hogy itt vagy... Zsuzsa... *(Csend)* Na, megállj... Nem fogsz te röhögni rajtam! Hülye kis kurva! Elkaplak... agyonvágalak! Hol az a gyufa? *(Mindenfelé kajtat, lever egy üveget. Feljajdul, szék törik, ágy reccsen. Jajgat, nyög, átkozódik. Végül megtalálja a dobozt. Próbálja meggyújtani, egyiket a másik után.)* Na, megállj... mindjárt... mindjárt... elkaplak én... *(Végre sikerül meggyújtania a gyufát. Az ajtó nyitva, a lány sehol. Kétrét görnyedve áll az öltözőasztalnál. Köhög. Nézi magát, eltorzult, részeg arcát a tükrében. Észreveszi a nézőket. Nézi őket. Halkan, gyűlölettel – acsarogva, mint egy végét járó nagyvad)* Ne nézzenek! Menjenek el! Ne nézzenek!

(De azért tartja a gyufát)